

Ma lomtalanítás

ma lomtalanítás volt az utcában
a férfi akit a nagykörútról ismerek
lyukas nejlonban vitte el a régi
ágyneműt páran inkább nézelődtek
és odahajoltak egymáshoz és az erős szél
a kapunk elé fújt néhány kacatot
látod kár hogy bennem már nincs semmi
hasznosítható ha bejössz hozzám
alvást színlelek rést is hagyok az ajtón
hogy hihetőbb legyen tudod mert igazi
alvásnál megnyugtat a beszűrődő lámpa fénye
és te csak legyintesz hogy komolytalan vagyok
és az utcáról egy régi étkezészetet hozok fel
és fagyott kaprot tálalok fel ebédre

Nem nevez meg

már elfelejtettem a teát hány cukorral iszod
ébredés után milyen szögben dől rád a fény
mikor az ablakot kinyitod nem figyelsz
senkire sem aki hozzád beszél egy kopott
pokrócba burkolod magad hallgatod
ahogyan a szél a fákról valami ismeretlen
termést fúj a háztetőkre látod megnevezni
egyre kevesebb dolgot tudok ha erre jársz
majd megvárhatnánk míg beérik őszre

Orrtúrás

A sarokban térdepeltem a kukoricán.

Ő odaküldött.

Felállhatok?

Nem, még nem. Büntetés.

Felállhatok? Nem, még bűnhődj.

Felállhatok? Nem, azt mondtam, nem,

ha azt mondom, igen, felállhatsz.

Nem mondta soha.

Lemosolyogtak rám a

napocskák a faliújságról,

meg a kis virágok.

Azóta ott eszem.

Ott alszom, ott szeretkezem.

Térdenállva kukoricát takarítok,

ordibálok, kutyát etetek,

vasalok, mosogatok.

Öltözöm, vetkőzöm,

tyúkot kopasztok.

Pszichiáterhez járok.

Verset olvasok,

röntgeneztetek,

hogy nézzék már meg,

ott a térdemben a kukorica,

látják már? Egészen ott.

Belül.

Sírok is, meg nyögök,

hogy meghallják.

Kérek mindenkit, mondják,

felállhatok.

